

ців, бо їх багато більше. І податок треба з достатків міряти. Наприклад у тебе є сто рублів в кишені, то тобі з них дати одного рубля нічого не значить, а коли у тебе всього один рубль в кишені, то його віддати все одно, що смерть. От ти подумай! Жебрак, що має в своїй кишені одну однісеньку копійку купує коробку сірників і платить половину копійки податку, так само як і богач, що має мільйони. В других краях до сего підходять, щоб податок брати з доходу, по кілька копійок від рубля. Чим більше хто має доходу, тим більше буде платити податку. Але й се там ще не рахують за справедливність. Там, добрі люди от що кажуть: бідних треба звільнити від податків увільнити, а брати все з богачів і чим чоловік багатий, тим більше з него податку треба брати. Там податком хотять рівняти людей, а у нас податком обдирають бідних на користь богачів. . .

— Правда брат! точнісенька правда — сказав я. Знов як подумаєш, то виходить, що сей невидимий податок такий самий як і особисто-доходовий тому, що його непременно кождий платити мусить..... Без їжі, та без питя і одежі не обійдешся.....

Та де там тобі брате, як особисто-доходовий. Ще в десять раз тязший!

— Дивно мені се показалося, така його промова. Як же се, кажу, ти сказав, що він ще тязший, як особисто-доходовий податок? . . . Чомуж то так?...

— А тому, що так є! Розумієш: податок особисто-доходовий платили лише за кожду повнолітню особу мужеського полу, а горівка, сірники, цукор — се брат друге діло.

— Хіба жінкам, та малим дітям всякого полотна не треба? Щей як більше треба ніж, якому мужикови. А особисто-доходовий податок брали лише з повнолітних, алеж сюди жінки і діти не вчислялись. А тому й виходить, що посередний податок багато тязший ніж особисто-доходовий.

— А й правда, що так! Напевно що тязший буде — кажу я. . . . Твоя правда!

— Як же не правда, милий чоловіче! Се все так здається, що він легкий тому, що платиш його кождий раз і не підмічаєш, що платиш. А він брат не легкий! Та що тут товку-